

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

K Ö Z L Ö N Y E.

Kiadó :

Az Országos Erdészeti Egyesület.

Szerkesztő :

Dr. Bedő Albert.

Megjelenik minden hónap 28.-án.

Harminczötödik évf.

XII. füzet.

1896. december hónap

Előfizetési díj egy évre 8 frt. Az Országos Erdészeti Egyesület azon alapító tagjai, kik legalább 150 frt alapítványt tettek, valamint a rendes tagok is a 8 frt évi tagsági díj fejében, ingyen kapják. Oly alapító tagok, kik 150 frtnál kevesebbet alapítottak, 3 frt kedvezményi árért járathatják.

— Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utczán, 10. szám. II. emelet. —

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltetnek.

Kopáraink ügye.

Irta: Arató Gyula, m. kir. közp. főerdész.

Azokat a kérdéseket, amelyek az ezredéves kiállítás keretében rendezett országos erdészeti gyűlés tárgyalásainak legfőbb pontjai voltak, a velük való foglalkozás, úgy látszott csak egyetlen kis lépéssel viheti előre a megoldás felé, mert az ilyen törekvéseknek útja rendesen felette rögös, s így az előrehaladás nagyon lassu szokott lenni. Épen ezért azok, a kik bár eleve a sikerben való bizalommal fogadták nagy kérdéseinknek felvetését, de türelmüket kérdéseinknek természetéhez szabták, bizonyára örömmel hallják, hogy az országos erdészeti gyűlés határozatai már is kibontakoztak a betűk soraiból életre, érvényesülésre.

Mindannyiunkat megnyugtathat ugyanis az a körül-

mény, hogy fontos kérdéseinknek legfontosabbika, mielőtt még a kormányhoz az országos gyűlés határozatainak értelmében az előterjesztések megtétettek volna, újból az ország szeme elé került és pedig olyan helyről, olyan alakban és olyan kapcsolatban, hogy most már teljes bizalommal folytatható az a munkásság, amit az erdészet az ország e fontos kérdésének, a *kopár területek beerdősítésének* megoldása tekintetében önként magára vállalt s amit teljesíteni képességeinél s tulajdonképeni hivatásának természeténél fogva a legmesszebb menő sikerrel birhat, kivált ha a munka alá vett feladat által époly közvetlenül érintett mezőgazdaság a nagy célnak érdekében az erdészet munkásságának támogatására válllvetve közreműködik s ha — ami tulajdonképen a legfőbb követelmény — közgazdasági politikánk keretében e kérdés nem csupán az erdőgazdaság külön kérdéseként, hanem, amint megérdemli, állami életünk általános fontosságu, közös kérdés-ként foglalhat helyet.

Erre a legutolján említett feltételre nézve világos és határozott tájékoztatót nyújtott a trónbeszéd, mely a királyi szó hitelességével, komolyságával és erejével mindazokat a feladatokat elébe tárta az ujonnan egybehívott országgyűlésnek, melyek megoldásra juttatását államunk jóléte s felvirágoztatása érdekében a legelső sorban s leggondosabban kell szorgalmazni.

A trónbeszédnek az a része, amelyik az erdészetet általában véve is, de különösen a szóban forgó kérdést illetőleg érdekli, a következőképen hangzik:

„ . . . A mezőgazdasági helyzet javítása és a földbirtokos osztály, különösen a kisbirtokosok ellenálló erejének fokozása kormányunk folytonos gondoskodásának tárgyát képezi.

„E czélra fognak szolgálni a gazdasági erők szövetkezése, a hitelügy fejlesztése, az állattenyésztés emelése, az állategészségügy államosítása, az állatforgalom biztosítása és az állatbiztosítás iránt tervezett intézkedések.

„A folyamszabályozási munkálatok eredményének állandó biztosítása végett szükséges lesz fokozott erővel a kopár területek befásításáról gondoskodni, míg a már mentesített területeket, a belvizek elvezetése és különösen öntözőművekkel ellátása jövedelmezőbbé fogja tenni . . .“

A kopár területek befásítása tehát, — ami alatt nekünk, a magunk szavait használva, azok beerdösítését kell értenünk, — nem az erdészetnek egyik különleges feladata gyanánt, hanem mint állami életünk általános érdekű kérdése jelentkezik közgazdasági politikánk gondoskodásának tárgyai között. S ami még ennél is többet jelent, vagy legalább is alapot nyújt az erdészet mindenkori óhajlásának és törekvésének megfelelő következtetésekre, az ama közvetlen kapcsolat, melylyel a trónbeszéd a kopár területek beerdösítését földmívelési érdekeink előmozdításának ilyen számottevő s az ország egyes vidékeire nézve elsőrendű tényezőjével, a folyamszabályozási munkálatok eredményének állandó biztosításában megjelölt feladattal kötötte össze.

Ezt hangoztatta az erdészet már évtizedek óta.

Legtöbb alkalomkor pedig, — ezt el kell ismernünk, — s a legvilágosabb vonatkozással hangoztatta Bedő Albert, az erdészet vezetésétől megvált első országos főerdőmester. Így 1879-ben, a szegedi árvíz veszedelmének hírére hozva, szaklapunkban már ennek az eszmének adott kifejezést, mikor arra figyelmeztet, hogy „törvényhozásunk e század elejétől kezdve elmulasztá az erdőkről való szakszerű gondoskodást s még utóbbi időkben sem

követi más kulturállamok azon példáját, melyet azok meglevő erdőállományuk védelme, kihasználtságuk felujtása és a *kopár területek beerdősítése* körül tanusítottak.“ Ugyanez a gondolat még kifejezettebben talált helyet 1885. évben megjelent nagy statisztikai művében; a legteljesebb világossággal és határozottsággal pedig a m. tud. akadémia nemzetgazdasági bizottsága előtt 1888-ban az árvizek és erdőkről tartott előadásában, mikor kijelentvén „... hogy a foganatosított vízszabályozások várt sikerének állandóságára csak addig és csupán oly mértékben lehet számítani, a meddig az ezeknek alapul szolgáló viszonyok és tényezők állandósága is megmarad....“, arra figyelmeztet: „.... hogy az erdők kétségtelen szabályozói lévén a vizek folyásának, *szükséges*, hogy a letarolt erdők sürgős felujtására s a növénytenyészetüket elvesztett vagy folytonosan veszítő hegyoldalak befásítására *árvízvédelmi érdekből is* törekedjünk....“, majd kimutatván e munkálatok közérdekű voltát, világosan kijelenti, hogy: „.... az államnak és a vízszabályozási társulatoknak kölcsönös egyetértéssel kell a megjelölt célra szolgáló erdősitésekre a szükséges pénzt minden évben megadni s magát az erdősitést állami felügyelet alatt foganatosíttatni,“ és hogy az állam részéről eként adott segítséget részben úgy kell tekinteni „mint a vízszabályozások érdekében is tett kiadást.“

Ezentul aztán szaklapunkban s e mellett más helyen is, a közgazdasági kérdéseinkkel foglalkozó munkák lapjain, sőt időnkint a napilapok hasábjain is, mind többször találkozhattunk az erdészetnek ezzel az általános meggyőződésre vált felfogásával, melynek érvényre juttatása közóhajunkká lett mindannyiunknak; míg végre az idej országos erdészeti gyűlés egyik határozataképen az Ország-

gos erdészeti egyesület tekintélyétől támogatva állott az ország színe elé.

S ha végre az erdészetnek ez a sokszor kifejezésre juttatott óhajtása, mely legutóbb a földmivelésügyi volt államtitkárnak és országos főerdőmesternek választóihoz intézett programbeszédében hangzott el, immár a királyi trón magasságából visszhangzik az ország felé, jogos reménynyel számithatunk arra is, hogy a mikor a trónbeszédben felsorolt feladatok megvalósítása majd sorra kerül, az, a kopár területek beerdösítésének kérdését illetőleg, ép oly hiven fog az erdészeti óhajtásának ismét megfelelni, mint a mily hű visszhangja volt a trónbeszéd idézett pontja az országos erdészeti gyűlés határozatának.

Az erdősítés az erdészeti hivatáskörébe vág, de ebből jogosan csak annyi következtethető, hogy magát e munkát végezze tehát az erdészeti el; de már az a kívánság méltánytalan, hogy a munka költségeit szintén az erdészeti vállalja magára.

Eddig az erdészeti budgetjéből nem is jutott elég, sőt csak kevés juthatott a költségek viselésére; e miatt olyan kevés az eddig felmutatható eredmény is. Csak éppen az 1896. évi államköltségvetés összeállításakor sikerült gróf Festetics volt földmivelési miniszternek az által, hogy az erdői szakiskolák fentartásának költségei külön kiadásként vétettek fel, az országos erdei alaprak kopárok beerdösítésére is fordítható hitelösszegét ötven ezer forinttal kedvezőbbé tenni. De a mint közgazdasági politikánk kifejezetten országos érdekű közczélnek tekinti a munka sürgös teljesítését s az ily czélokra való közköltségek közé írja a kopárok beerdösítésének egész vagy legalább nagyobb résznyi költségeit is, mindjárt szélesebbé válik az a tér, melyen az erdészeti

a munkával járó fáradságot buzgón viselve s tapasztalatait és tudását érvényesítve bizonyosan sok sikert fog felmutatni.

Ismeretes mindannyiunk előtt, hogy közgazdasági politikánk intézői között jelenleg számosan vannak, akik az erdészet törekvéseit jól ismerik s méltányolni tudják. A miniszterelnökről régóta tudjuk ezt, a földmivelésügyi miniszter pedig különösen a kopár területek beerdősítésének kérdése iránt való jóakaratu s nagy érdeklődésének mindjárt beköszöntője alkalmakor kifejezést adott s az e hó elején kinevezett földmivelésügyi politikai államtitkárt az erdészetnek szintén igaz barátjaképen tanultuk régóta megismerni s az ő részéről az erdészet minden ügyének teljes jóakarattal, erővel és tudással való támogatását bizton remélhetjük.

Országos erdészeti gyűlésünk határozatainak érvényesítése érdekében egyesületünk a f. hónap 2.-án tartott választmányi ülésében tett intézkedése alapján legközelebb fogja feliratát a tárgyalás alatt volt három nagy fontosságú kérdésben a kormányhoz felterjeszteni. Minden jel arra mutat, hogy a feliratok a kormánynál jó indulattal fogadtnak. Ha így lesz, ez a magyar erdészet független fejlődését újra nagy lépéssel viszi előbbre a felvirágzásnak útján s az ország jólétének emelésére való befolyását újra erősíteni fogja.

S a mint a képviselőház felirati bizottsága által előterjesztett felirati javaslatból újra kiviláglik, kopáraink ügyét kormányunk a legkomolyabban kívánja mennél előbb sikerre juttatni.